John Vogt:

Den helige Ande och hans gåvor

Översättning från engelska: Ola Österbacka (preliminär version 20.5.2000)

Lektion 3:

Bestående gåvor för kyrkans bästa

Kyrkan och Bibeln är nu stadigt etablerade. Uppseendeväckande grundläggningsgåvor och bekräftande gåvor behövs inte längre. Nu koncentrerar sig den helige Ande på charismata som utåt är mindre spektakulära. Han verkar inne i människor, ändrar och ger dem kraft. Han fortsätter att utrusta helgon som dig och mig, "att bygga upp Kristi kropp" (Ef 4:12).

I den här lektionen kommer vi att diskutera den stora variation av andliga gåvor som Anden fortsätter att ge för Kyrkans bästa. Samtidigt som vi arbetar oss igenom det här avsnittet kan du tänka på de speciella gåvor han har gett dig och på hur bra du använder dem. Bibeln sätter upp ett mål som behagar Gud: "Tjäna varandra, var och en med den nådegåva han har fått, som goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd. … så att Gud i allt blir ärad genom Jesus Kristus." (1 Petr 4:10–11)

Talets gåvor

Evangelist

I apostlagärningarna 8 möter vi evangelisten Filippus. Vi kommer bäst ihåg honom för hans "mellan fyra ögon"-vittnesbörd för den etiopiske hovmannen. Filippus omtalade de goda nyheterna om Jesus för etiopiern. Sedan döpte han honom på etiopierns önskan. Efter detta möte reste Filippus vidare och predikade evangeliet i alla städer längs vägen.

Den helige Ande fortsätter att skaffa fram evangelister som Filippus. Evangelistgåvan är den andliga gåvan att kunna presentera evangeliet särskilt för dem som ännu inte är troende. Alla kristna skall vara vittnen om evangeliet. Några har emellertid en speciell talang att tala till otroende och att dela de goda nyheterna med dem. Denna talang är en Andens gåva genom vilken han drar människor till tro och förstorar Guds kungadöme.

Pastor

Herren själv utgör det perfekta exemplet på en herde: leder, tröstar, beskyddar och ger näring åt sina får. "Herren är min herde… Han leder mig på rätta vägar … fruktar jag intet ont, ty du är med mig; din käpp och stav, de tröstar mig. Du dukar för mig ett bord i mina ovänners åsyn" (Ps 23:1–5).

För kyrkans bästa fortsätter den helige Ande att skaffa herdar, som leder, tröstar, beskyddar och ger näring åt Jesu får med Ordet och sakramenten. I Amerika benämner vi vanligen sådana män med det latinska ordet för herde; vi kallar dem *pastors*. En pastors kallelse definierar den hjord av kristna han är satt att ha vård om. Normalt tjänar han som en andlig ledare för en lokal församling. Pastorer insätts över sina hjordar av den helige Ande. Paulus säger till ledarna från Efesus: "Ge akt på er själva och på hela den hjord som den helige Ande har satt er som ledare över, till att vara herdar i Guds församling som han har köpt med sitt eget blod." (Apg 20:28)

Petrus beskriver herdens inställning till den hjord han har i sin vård: "Var herdar för Guds hjord som finns hos er och vaka över den, inte av tvång utan av fri vilja, så som Gud vill, inte för egen vinning utan med hängivet hjärta. Uppträd inte som herrar över dem som kommit på er lott, utan var föredömen för hjorden." (1 Petr 5:2–3)

Utöver pastorn kan andra kristna ha en herdegåva och kallas av församlingen för att ta på sig fortsatt ansvar för andra kristnas andliga välfärd. I de flesta församlingar tjänar äldste i en sådan roll.

Obs: Som vi sade i den föregående lektionen innefattar den moderna pastorsrollen profetens uppgift, dvs. att förkunna Guds ord. Och så fortsätter profetians gåva att ges också till Kyrkan i det offentliga predikoämbetet.

Lärare/undervisning

Lärare och gåvan att undervisa är också andliga gåvor. Undervisning är förmågan att förklara ett ämne klart och tillämpa det effektivt. När det förmågan används till att meddela Guds ords sanningar, är det en dyrbar andlig gåva. "En person med gåvan att undervisa skall kännetecknas av två egenskaper. Han skall ha ett levande intresse för det personliga bibelstudiet … Han skall också ha kapacitet att klart meddela Ordets sanning och tillämpningar så att andra kan lära och få nytta av det. Efter att du har hört en lärare undervisa, skall ditt svar vara 'Jag förstår vad han menar'."

"Gå och gör till lärjungar … döp dem … och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er", sade Jesus (Matt 28:19–20) En snabb genomläsning av Apostlagärningarna visar hur framträdande undervisningen var. "De [de troende i Jerusalem] höll troget fast vid apostlarnas lära" (Apg 2:42). "Under ett helt år var de [Barnabas och Saulus] tillsammans med församlingen [i Antiokia] och undervisade en stor skara." (Apg 11:26) "Och han stannade där i ett år och sex månader och undervisade dem i Guds ord." (Apg 18:11)

Psalm 78 talar om betydelsen att undervisa barn: "För ett kommande släkte vill vi förkunna Herrens lov, hans makt och de under han har gjort. … Han fastställde den för våra fäder, och de skulle kungöra den för sina barn. Så skulle det bli känt för ett kommande släkte, för barn som en gång skulle födas, och de skulle berätta det för sina barn. De skulle då hoppas på Gud och inte glömma hans verk utan följa hans bud." (Ps 78:4–7)

Förmaning

I en tidigare lektion lärde vi oss att kalla den helige Ande för paraklet, den som står vid vår sida för att trösta oss och ge oss råd. Parakleten välsignar Kyrkan med "underparakleter". Han ger en särskild förmåga till vissa kristna att trösta och uppmuntra andra. Detta är gåvan att förmana. Aposteln Johannes ger ett exempel på förmaning: "Mina barn, detta skriver jag till er för att ni inte skall synda. Men om någon syndar, har vi en som för vår talan inför Fadern – Jesus Kristus som är rättfärdig." (1 Joh 2:1) Lägg märke till relationen: "Mina kära barn" – Johannes bryr sig verkligen om dem och är verkligt bekymrad för dem. Lägg märke till förmaningen: "att ni inte skall synda". Lägg märke till trösten: "Vi har en som för vår talan inför Fadern".

Barnabas hade gåvan att förmana. Hans namn betyder "son av uppmuntran". Barnabas var den första källan till uppmuntran för den nya kristna konvertiten, Paulus. Det var Barnabas som utvaldes av församlingen i Jerusalem för att fara och uppmuntra hednaförsamlingen i Antiokia. Sedan förenade sig Barnabas med Paulus på den första missionsresan och tjänade i en stark uppmuntrande och stödjande funktion. På denna första resa hade den unge mannen Johannes Markus gripits av hemlängtan och återvände hem. Johannes Markus kunde lätt ha avskrivits på grund av detta enda ögonblick av svaghet. I själva verket föreföll Paulus färdig att ge upp honom. Men Barnabas uppmuntrade ynglingen och tog honom med sig som sin medhjälpare på sin nästa resa (Apg 9:26–27; 11:20–26; 13,13; 15:36–39). Johannes Markus fortsatte för att bli den Markus som skrev ett av de fyra evangelierna i Nya testamentet. Vi är alla andligt rikare tack vare honom och tack vare att Barnabas uppmuntrade honom.

Några kristna vet hur man skall förmana. De är kanske inte direkt inkopplade på något projekt själva, men de ser det arbete som andra gör och uppmuntrar dem att gå vidare. De har en särskild gåva att se när någon är missmodig. De vet hur man skall ge dem uppmuntran när det riktigt behövs.

Ord av vishet och ord av kunskap

"Den ene får av Anden ord av vishet, den andre ord av kunskap genom samme Ande." (1 Kor 12:8) Listan av andliga gåvor inkluderar visdomens budskap och kunskapens budskap. Här avses något speciellt, skilt från den frälsande visdomen och kunskapen som alla troende har. Kunskapen är förmågan att fatta, organisera och behålla fakta. Visdom är förmågan att se relevansen och tillämpningen av fakta i särskilda situationer. Kunskapen är mera teoretisk i sin natur; visdomen är mera praktisk. Kunskapens budskap är då den särskilda förmågan att upptäcka och meddela de sanningar som Gud har uppenbarat i sitt Ord. Visdomens budskap är det gudomliga anlaget att tillämpa Skriftens sanningar i en given miljö. Varje församling behöver sådana som känner till fakta. Lika centrala är de som vet hur man tillämpar Guds sanningar rätt och med andlig insikt.

De andliga gåvorna evangelist, pastor, lärare, förmaning, kunskap och visdom är primärt gåvor att tala. Den helige Ande förser den kristna Kyrkan med dessa gåvor för att föra människor till tro, stärka dem i tron, leda, uppmuntra, trösta och rätta dem. Anden ger talandets gåvor så att vi kan använda dem. Paulus ber oss enträget: "Låt Kristi ord rikligt bo hos er med all sin vishet. Undervisa och förmana varandra …" (Kol 3:16)

Tjänandets gåvor

Den andra huvuddelen av Andens bestående gåvor för kyrkans bästa är de tjänande gåvorna. Dessa gåvor betonar handlingen mera än orden. Ofta kommer handlingar emellertid att ge tillfällen för en kristen att vittna om Frälsaren, vars kärlek är motivationen för sådana goda gärningar.

Vi skall lägga märke till att varje kristen kallas att tjäna, ge, hjälpa och visa barmhärtighet. I detta avsnitt skall vi emellertid tala om dem som den helige Ande ger en särskild gåva eller ovanlig kraft till en särskild form av tjänst.

Att tjäna

Paulus räknar upp tjänandet som en av Andens gåvor (Rom 12:7). Gåvan att tjäna hänvisar till en talang som Gud ger några att arbeta troget och målmedvetet i en understödjande funktion. Det grekiska ordet för tjänst, διακονία (*diakonia*), ger oss det svenska ordet *diakon*. I Apostlagärningarna 6:1–6 berättas om de sju diakonerna som valdes att administrera den dagliga utdelningen av mat i Jerusalems församling. Det var en uppgift som behövde utföras. När diakonerna tog över det ansvaret, befriades apostlarna till att fästa sin uppmärksamhet vid bön och Ordets tjänst.

Betrakta Maria Magdalenas exempel. Hon blev en Jesu efterföljare när han på ett mirakulöst sätt befriade henne genom att driva ut sju onda andar ur henne. I tacksamhet över vad Jesus hade gjort för henne fann hon sin största glädje i att följa Jesus och tjäna i det som han och hans lärjungar behövde (Luk 8:1–3). Hennes tjänst och kärlek blev särskilt påfallande i hennes villighet att efter långfredagen utföra balsameringsprocessen på Jesu döda kropp (Mark 16:1–3).

Liksom Maria Magdalena är några kristna i dag villiga att tjäna i vilken ställning som helst, ingen skillnad hur enkel, av tacksamhet för vad Kristus har gjort för dem. De hämtar blommor till altaret, diskar nattvardskärlen, plockar ogräs eller rättar stolrader. I de flesta fall har ingen ens frågat dem. De ser saker som behöver göras och bara gör dem. De väcker inte uppmärksamhet själva. De vill helt enkelt tjäna Herren på det sätt de kan.

Att ge

Bibeln ger oss några slående exempel på sådana som överträffade andra i givandets dygd. Där är änkan som gav sina sista två kopparslantar (Mark 12:41–44). Där är de troende i Jerusalem: "Ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allt gemensamt. … Ingen av dem led någon nöd. Alla som hade jord eller hus sålde vad de ägde och bar fram vad de hade fått för den sålda egendomen och lade ner betalningen för apostlarnas fötter. Och man delade ut åt var och en efter vad han behövde." (Apg 4:32–35) Där har vi de kristna i Makedonien: "Fastän de varit hårt prövade, har deras översvallande glädje och deras djupa fattigdom gjort dem överflödande rika på uppriktig hängivenhet. De har gett efter sin förmåga, ja, över sin förmåga och helt frivilligt, det kan jag intyga. Mycket enträget bad de oss om nåden att få delta i hjälpen åt de heliga." (2 Kor 8:2–4) Gåvan att ge är den av Anden verkade villigheten och glädjen att bidra med ens materiella resurser med ovanlig generositet.

Ledarskap

"Den som leder församlingen skall vara nitisk" (Rom 12:8). Ledarskap är förmågan att hålla uppsikt över arbetet i Kyrkan med framsynthet och med exempel på ett sätt som inspirerar andra att följa efter. Bibeln omtalar för oss att en ledare i Kyrkan skall vara en man med andlig mognad, inte en nyomvänd. Han skall sköta sitt eget hushåll väl. Han skall ha ett gott rykte i Kyrkan och utanför den (1 Tim 3:4–7). Han leder genom exempel: "Uppträd inte som herrar över dem som kommit på er lott, utan var föredömen för hjorden." (1 Petr 5:3)

Administration

Gåvan att administrera (1 Kor 12:28) är nära besläktad med ledarskap. Administration är en nautisk term i grekiskan. Den anknyter till rorsmannen på ett fartyg, som styr fartyget genom stimmen, leder den på den kurs som fartygets ägare har bestämt, och för den i trygghet till sin destinationshamn. Precis på detta sätt leder en administratör i Guds Kyrka församlingen på den kurs som angetts av Gud i sitt Ord och i saker som inte bestäms av Ordet på den kurs som medlemmarna i organisationen angett. Den som har gåvan att administrera kan organisera och driva igenom detaljer. Han kan också delegera och motivera folk.

Att visa barmhärtighet och hjälpa

Bibeln överflödar med exempel på barmhärtighet och hjälpverksamhet (Rom 12:8; 1 Kor 12:8). Tänk på den barmhärtige samariten (Luk 10:25–37). Tänk på Jesus själv då han svarade på de talrika anropen om barmhärtighet

och erbjöd helande. Bibeln beskriver Gud som en som "är rik på barmhärtighet" och som gjorde något för våra behov genom att ha "gjort oss levande tillsammans med Kristus" (Ef 2:4–5). Barmhärtighet är sympati för en annan, vilken visar sig inte bara i ord utan också i hjälphandlingar.

Den andliga gåvan att visa barmhärtighet eller att hjälpa andra är förmågan att känna genuint medlidande med lidande personer och att överföra denna känsla till Kristus-lika handlingar som lindrar lidandet. Jesus vill att varje kristen skall visa vänlighet och kärlek till andra. Vi känner emellertid alla till särskilda personer som har ett ovanligt hjärta för dem som har ont och som överflödar i vänlighet mot andra. Sådana personer är särskilda gåvor av den helige Ande.

Heroisk tro

"En får tro genom samme Ande" (1 Kor 12:9). Vi lärde oss under den första lektionen att den frälsande tron är Andens gåva till alla kristna. Därför måste Paulus här hänvisa till någonting annorlunda. Han antyder vad han har i tankarna litet senare i första korintierbrevet när han beskriver vad som ibland kallas "heroisk tro". Där talar Paulus om "en tro som kan flytta berg" (1 Kor 13:2). Denna andliga gåva, heroisk tro, har kallats kristen optimism. Det är förmågan att se något som behöver göras och tro att Gud kommer att göra det även om det ser omöjligt ut.

Silas är en man som uppvisade en sådan tro. Vid ett tillfälle hade Paulus och Silas blivit allvarligt slagna och fängslade i Filippi. Ändå tillbringade de två natten med att be och sjunga lovsånger till Gud (Apg 16:16–34). I Berea blev folkmassorna upphetsade av Paulus' predikan och ställde till upplopp. Paulus fortsatte till Aten för att undkomma faran, men Silas stannade kvar i Berea för en tid och fortsatte arbetet där (Apg 17:10–15).

Ända till denna dag finns det kristna som tar allvarligt på Jesu ord: "För Gud är allting möjligt." (Matt 19:26) De blir inte missmodiga av det enkla faktum att något verkar vara svårt eller omöjligt. De ser tillfällen där andra bara ser motstånd. De säger: "Det är möjligt att göra", när alla andra skulle säga: "Det är omöjligt." De är visionärer; några skulle kalla dem drömmare. Men Gud använder den heroiska tron hos sådana personer för att lyfta sina troendes blickar och föra sin Kyrka framåt.

Dessa är de särskilda gåvor som nämns i Nya testamentet. Det kan åter sägas att dessa listor inte nödvändigtvis är fullständiga. Det kan finnas andra gåvor som den helige Ande ger till individuella personer för det allmänna bästa. Man kan till exempel tänka på musikens gåva, som så rikligt har avnjutits i Kyrkan genom historien. Säkert är det är gåva av den helige Ande när en troende komponerar elle framför musik som bygger upp andra kristna och genom musiken leder dem till lovsång och förhärligande av Gud. Man kan också tänka på de konstnärliga talangernas gåva. Precis som den helige Ande utrustade Besalel och Oholiab för att bygga och dekorera tabernaklet (2 Mos 31:2–6), så kan det helige Ande ställa fram troende i vår tid för att berika Kyrkans gudstjänst med vackra byggnader och konstnärliga arbeten. Och finns det en pastor ibland oss som inte uppskattar de medlemmar som är begåvade för arbete bland ungdomar? Vilken särskild välsignelse är dessa inte som har fått hjärtat, talangen och tålamodet att leda Kyrkans tonåringar!

Bruket av de andliga gåvorna

Den helige Ande fortsätter att dela ut andliga gåvor till Kyrkan i dag. Tillämpningen för oss är tvåfaldig: förtröstan och uppmuntran.

Vi har den förtröstan att, vad än framtiden för med sig, kommer Anden att se till att Kristi kropp har de medlemmar och gåvor som behövs. Om situationen påkallar karismatiska gåvor som räknas upp i de föregående två avsnitten eller om det krävs helt nya andliga gåvor som ännu inte upplevts av kristna, så kommer Gud att förse oss med vad som behövs för "att bygga upp Kristi kropp" (Ef 4:12).

Den andra tillämpningen är uppmuntran att bruka dessa våra gåvor. En del av uppmuntran kommer inifrån oss själva. Den helige Ande inplanterar intressen hos oss. Han ger oss en benägenhet eller en villighet att pröva en särskild form av tjänst för andra. En del av uppmuntran kommer utifrån. Den helige Ande ställer särskilda tillfällen framför oss för att vi skall använda gåvorna. Genom Kyrkans kallelse kanske han kallar oss till tjänst i någon form i det offentliga ämbetet. En sjuk släkting eller en bekymrad medarbetare kan kanske vara en kallelse av Anden till en personlig barmhärtighetstjänst eller uppmaning att dela evangeliet.

Följande sätt att börja kan vara användbara då du strävar att troget använda dina andliga gåvor:

- Utrusta dig för tjänst. Använd de möjligheter som Gud ger att växa andligt genom Ordet och att utveckla dina talanger för tjänst.
- Hörsamma Kyrkans kallelse. Gud ställer möjligheter i vår väg att tjäna genom Kyrkans behov och genom de troendes kallelse.

- Pröva så många gåvor som möjligt. Gå frivilligt in i en tjänst i en del av församlingens arbete där du kan ta en gåva i bruk.
- Granska dina känslor. Efter ett första obehag på grund av det nya kommer du att finna tillfredsställelse och njutning i att tjäna Herren med dina gåvor.
- Bedöm hur effektiv du är. Du borde kunna upptäcka positiva resultat (även om de inte nödvändigtvis är fantastiska).
- Förvänta dig bekräftelse från andra. Rådfråga andra troende efter att du har tjänstgjort i en speciell sektor en tid.

Att ta Guds gåvor i god användning innebär en fortgående utmaning för våra församlingar och pastorer. Den värdefulla resurs av arbetare och förmågor som den helige Ande har försett oss med behöver vi förvalta väl.

Men hur hjälper vi våra medlemmar att upptäcka de andliga gåvorna som den helige Ande har gett åt dem? Hur hjälper vi dem att använda sina gåvor för att befrämja andra? Svaret är helt enkelt att vi måste undervisa och predika om förvaltarskap. Förvaltarskap är ett troget utförande av det som vår Mästare har anförtrott oss i vår vård. Att undervisa om ett förvaltarskap av de andliga gåvorna som behagar Gud inbegriper ett antal faktorer:

- Motivera genom evangeliet. Det är bara nådemedlen som kan framväcka önskan i de troende att troget tjäna Herren på ett sätt som behagar Gud.
- Sök upp och identifiera dem som verkar ha andliga gåvor. Pastorer och församlingsledare behöver bli medvetna om medlemmarnas intressen och förmågor. Vi behöver hjälpa en medlem att se när Herren har välsignat honom med en vacker sångröst, förmågan att vara en pastor, talangen att undervisa barn, ivern att vara en evangelist.
- Erbjud möjligheter att använda andliga gåvor. I Förenta staterna erbjuder sig folk inte alltid frivilligt att göra saker, men många tar på sig ett ansvar när de blir tillfrågade. Den trogna församlingen och pastorn utmanar medlemmarna att växa i tjänst. Eftersom vi vet att Guds folk är lyckligast och mest välsignade när de troget tjänar sin Gud, betyder vår kärlek till dem att vi behöver hjälpa dem att finna sätt att tjäna Gud med sina gåvor.
- Utrusta de heliga. Andliga gåvor behöver också utvecklas och tränas. Undervisningsförmåga, pastoral förmåga, ledarskapsförmåga, evangelistförmåga kommer inte automatiskt. Vi behöver utbilda våra medlemmar för tjänst. Bibelklasser erbjuder en bra möjlighet att göra det.
- Uppmuntra varandra. Finns det någon ibland oss som inte uppskattar ett ord av tack? Vi strålar inåt när någon säger: "Bra gjort!" eller "Tack för vad du gör!" Troende kan också hjälpas att växa i trohet genom våra uppmuntrande ord. Som Bibeln säger: "Låt oss … uppmuntra varandra, detta så mycket mer som ni ser att dagen närmar sig." (Hebr 10:25)

Slutsats: Äran åt den helige Ande

Skriften uppmuntrar oss att förhärliga Gud, att lägga våra röster till änglarnas i himlen och till helgonens från alla tider: "Helig, helig, helig är HERREN Sebaot, hela jorden är full av hans härlighet." (Jes 6:3) Som Gud fullt ut och likvärdig medlem i treenigheten är den helige Ande värd gudomlig ära, pris och tillbedjan. Även om han inte söker sig till rampljuset önskar Guds folk uppriktigt ge honom den ära som tillkommer honom.

Blir den helige Ande ringaktad av kristna i dag? Några svarar: "Ja." Det är i själva verket så att det ligger en anklagelse bakom den karismatiska rörelsen att de flesta kyrkor i dag inte ger Anden den ära och värdighet som tillkommer honom.

Vi borde ifrågasätta det anspråket. Ta en titt på vår lutherska gudstjänst – på den liturgiska tjänsten, på psalmerna, och på bönerna. Du kommer att finna att den helige Ande har en framträdande plats. Du kommer särskilt att märka att Andens nådemedel är hjärtat och kärnan i den lutherska gudstjänsten. Gudstjänsten kretsar kring läsningen av Guds ord (tre läsningar och en psalm) och Ordets betraktelse (predikan). Sakramenten omger Ordet. Dopet inleder gudstjänsten om det finns med. På söndagar när nattvard firas avslutas gudstjänsten med nattvard.

Utöver hans framträdande plats under gudstjänsten äras Anden genom en av de tre stora högtiderna i det kyrkliga året. Pingsten är den helige Andes högtid. Den påminner om vad han gjorde i Jerusalem den första pingsten och försäkrar oss att han fortsätter sin verksamhet i dag.

Kristna föräldrar upplever sin största glädje när de ser sina barn leva ett gudfruktigt liv. På samma sätt gläds Anden när hans barn, de heliga, förtröstar på Frälsaren och gör allt i Herren Jesu namn, och tackar Gud Fadern genom honom. Vi prisar och ärar därför Anden när vi tror på Jesus och lever ett liv som behagar Gud. Sådan tro och sådant liv visar att Andens ansträngningar inte har slösats bort på oss, utan snarare blir respekterade och uppskattade av oss.

Bibeln uppmuntrar oss att ära Anden i våra liv varje dag. "Bedröva inte Guds helige Ande, som ni har fått som ett sigill för förlossningens dag." (Ef 4:30) Sammanhanget kring denna vers varnar mot falskhet, oanständigt tal, vrede och varje form av ondska. Sådant bedrövar den helige Ande. Sammanhanget omtalar sedan sättet att ära Anden: "Var i stället goda och barmhärtiga mot varandra och förlåt varandra, liksom Gud i Kristus har förlåtit er. Bli Guds efterföljare, ni som är hans älskade barn. Och lev i kärlek, så som Kristus har älskat oss och utlämnat sig själv för oss." (Ef 4:32–5:2)

Paulus uppmanar oss enträget att inte utsläcka Andens eld i vårt liv: "Var alltid glada, be oavbrutet och tacka Gud under alla livets förhållanden. Detta är Guds vilja med er i Kristus Jesus. Släck inte Anden. Förakta inte profetior, men pröva allt, behåll det goda, och håll er borta från allt slags ont." (1 Tess 5:16–22) Lägg märke till hur det som vi har talat om i dag vävs in i Paulus uppmuntrande ord. Gör bruk av Andens gåvor – Paulus nämner glädje, tacksamhet, urskiljning. Använd hans verktyg – Ordet (dvs profetior) nämns. Gör bruk av hans kraft att hålla dig till det goda och undvika det onda.

Må Gud låta envar av oss "uppfyllas av Anden" (Ef 5:18). Och vi kan vara övertygade om att han vill göra det, eftersom, som Gud lovar, "han som har börjat ett gott verk i er också skall fullborda det intill Kristi Jesu dag." (Fil 1:6)